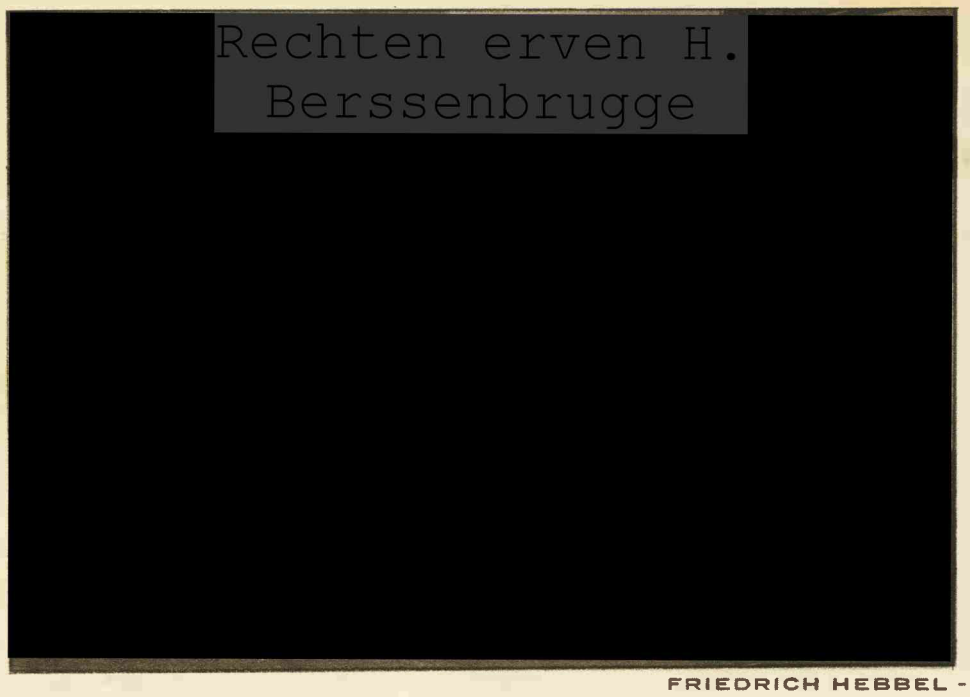
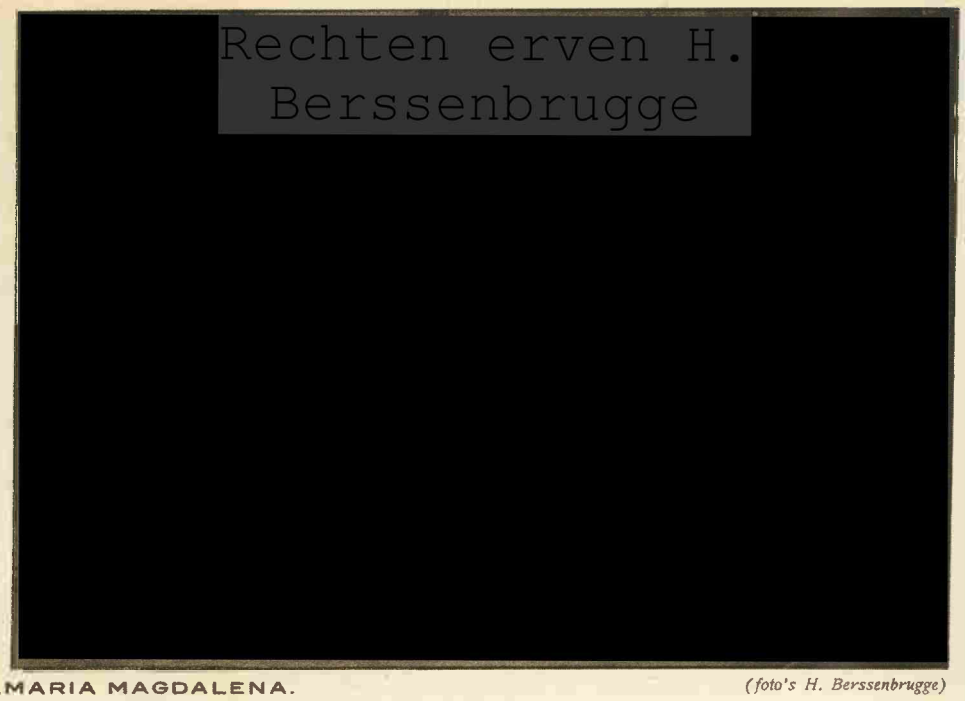

FRIEDRICH HEBBEL - „MARIA MAGDALENA. *(foto's H. Berssenbrugge)*

Hierboven een tweetal scènes uit het door het Rotterdamsch Tooneelgezelschap met zeer veel succes voor 't voetlicht gebrachte tooneelspel, „Maria Magdalena" van den bekenden Duitschen schrijver Friedrich Hebbel. Links: Alida Tartaud en Jean Stapelveld in 't 2e bedr. Rechts: tijdens 't 1e bedr. V. l. n. r.: Stapelveld, Tartaud; Mevr. Key; Alida Tartaud; v. Zuylen; Hunsche.

ganschen levensweg, elkander steunend in lief en leed.

Joop van Dalem kreeg het benauwd in de keel. Hij wist dat er een vrouw in de zaal was (ja, wáár was ze eigenlijk?) die er ook vroolijk zou uitzien en zich met dezen en genen zou onderhouden en bij wie geen oogwimpel trilde, wijl het leeg om haar heen was en ze zich verlaten gevoelde, omdat háár man alleen in andere vrouwen belangstelde.

Mevrouw van Dalem was algemeen bekend en bemind om haar onverwoestbaar vroolijk humeur en hij hoorde haar gaarne hierom prijzen en had vol ijver hieraan meegedaan. Maar — het kwam plotseling in hem op — ze mocht zich altijd vroolijk voordoen, zooals andere vrouwen zag ze er toch niet uit. Er haperde ergens wat . . . .

En nu hij erover nadacht, scheen het hem alsof het haar oogen waren, die niet meededen als haar mond lachte. Merkwaardig, dat was vroeger juist omgekeerd geweest. Uit zijn herinneringen kwam haar beeld te voorschijn met oogen waaruit de zonnige warmte van een bevredigd levensgeluk een ieder tegenblonken. Zoo had zij er vroeger uitgezien — vroeger, toen nog niemand van haar „onverwoestbare vroolijkheid" sprak. Dat was pas later gekomen, later, toen hij, Joop, tot zijn groote verwondering bemerkte, dat deze uitstekende vrouw, naast vele andere deugden ook deze bezat: zijn beetje hofmakerij aan andere vrouwen heel verstandig op te nemen en als onschuldig tijdverdrijf te beschouwen. Dat was overigens heel goed gezien. Trouwens, ze wist, ze mòest weten, dat in den grond zijn hart haar toebehoorde met wie hij zoo lang gelukkig gehuwd was.

Ja, en sedert dien tijd sprak men van haar onverwoestbaar goed humeur . . . „men". . .

Daar klonk hem opeens de Donauwals in de ooren. Het vijftigste semester was naar voren getreden. Het werd tijd dat de heer en mevrouw Van Dalem elkander opzochten, want in de jaarkringen die thans aan de beurt waren, kwamen hiaten voor. Soms trad na den oproep van den balletmeester niemand naar voren, dan heerschte er enkele minuten stilte en herdacht men de vrienden, die overleden waren, totdat het commando vijf semesters tegelijk opriep.

„Ouwe Joop" baande zich een weg door de menigte om zijn vrouw te zoeken. Had hij eigenlijk wel in alle vormen afscheid genomen van de jongedame (hoe heette ze eigenlijk ook weer?) die den dans „heel amusant" en de heeren en dames „ridicuul" gevonden had? Ja, toch, hij had de keurig geschoeide teere hand galant gekust en een verontschuldiging gestameld.

En onderwijl ruischten de rhythmische klankengolven van de Donauwals hem in de ooren, die jong bloed tot schuimende champagne maakten en aan oude harten geschiedenissen vertelden uit de dagen der jeugd.

Onder de tonen van deze wals was zij zijn bruid geworden en tusschen dien avond en den tegenwoordigen lagen bijna dertig jaren . . . . waarin zij grijs geworden was en hij . . . . hij ook.

„Ouwe Joop" werd hier en daar door kennissen aangesproken en hij wist nauwelijks wat hij antwoordde, wanneer men hem aanriep, want binnen in hem klonk slechts één stem: „mijn vrouw, mijn trouwe, geliefde vrouw." En hiermee ging een verlangen gepaard, dat pijn deed door zijne innigheid. In deze oogenblikken leerde Josephus van Dalem het wezen der liefde begrijpen dat vijftigjarigen te zamenbindt. Dat was iets anders dan die fladderende, vlinderachtige verliefdheid, dat was een wondervolle gave van den herfst des levens, rijp en toch frisch.

Zoo verlangend, zoo smachtend had „Ouwe Joop" in geen jaren naar het bruingelokte hoofd zijner vrouw rondgekeken als nu naar de grijze touffen.

Bijna was hij haar voorbijgestormd, als zij hem niet aan den arm van zijn vriend De Groot in den weg getreden was.

„Hier ben ik al, Jozef! Ik hield je in 't oog en kwam je reeds tegemoet. Het is aanstonds onze beurt."

Nu stond ze voor hem. Een oude dame, evenals de anderen. Haar gevulde figuur in een smaakvol donkerblauw zijden kleed gestoken, de eens zoo teedere blanke huid nu hier en daar gerimpeld.

Sprakeloos van aandoening greep hij haar hand en drukte ze, dan bracht hij ze aan de lippen en drukte er een kus op.

Mevrouw Van Dalem schoot in een lach. „Kijk me nu toch zoo'n deugniet eens aan. Eerst vergeet hij bijna, dat hij met zijn betere helft dansen moet en nu wil hij zich weer bij haar in de gunst dringen."

Van Dalem hield nog steeds de hand zijner vrouw vast.

„Niet zoo . . . . zoo vroolijk spottend kijken, moedertje," mompelde hij, nadat vriend De Groot hen verlaten had. „Heusch, zóó moet je niet lachen, — niet meer."

„Niet meer? Hoe moet ik er dan uitzien?"

„Gelukkig! Zooals je er vroeger uitzag."

„Mag ik verzoeken het zestigste tot zeventigste semester!" klonk het uit den mond van den balletmeester.

Drie paren traden in den kring.

„Er ontbreekt nog iemand! De heer Van Dalem! Joop! Waar is Joop? Ha! Hier! Vooruit, ouwe jongen, 't is jouw beurt."

Men schoof hem en zijn vrouw naar voren. Daar klonk de oude, geliefde wals hun weer in de ooren, de wals die zooveel herinneringen bij hem wakker had geschud. Alles draaide hem voor de oogen, het hart bonsde hem in de keel.

„Ik ga waarachtig nog huilen, als ze niet gauw ophouden," stiet hij eindelijk uit. — „Waarom, Jozef?"

„Waarom? Ja, als ik dat zeggen kon! . . . . Doortje . . . .!"

„Ja, Jozef?"

„Kijk me toch eens een oogenblik aan!"

Hij zag haar recht in de oogen.

„Heb je mij, ouwe kerel, nog lief? Zoo lief, even lief als in onze jeugd?"

„Maar dat weet je toch!"

„Weten . . . . weten! Dat zijn van die dingen, die men ook hooren wil, steeds opnieuw hooren wil, daar heeft men soms behoefte aan."

„Dàt weet je dus ook! . . . ." Haar blik hield den zijnen vast, terwijl ze langzaam vervolgde: „Dat weet je en je liet het steeds aan mijn eigen kracht over om de vele uren van innerlijke eenzaamheid en veronachtzaming door te komen."

Het duizelde hem bij deze woorden. Voor het eerst begreep hij welk een omvangrijke taak al die jaren op haar schouders gerust had. Hij zag nu welk een groote mate van tact zij steeds bezeten had en voelde iets van het verdriet, dat daarachter verborgen was geweest, iets van den strijd, dien zij gestreden had tegen haar beleedigden vrouwentrots.

En hij, — hij had in zijn kortzichtige verwatenheid soms den treurigen moed gehad, om haar gemoedelijk op den schouder te kloppen en als „heel verstandig" te loven wat de enorme krachtsinspanning van alle edele hoedanigheden in deze hoogstaande vrouwenziel was geweest.

Hij was nu voor de derde maal uit de maat, dat gebeurde den ervaren danser nimmer.

„Willen we ophouden, Jozef?"

Hij had de vraag niet gehoord.

„Er danst een ouwe kerel in de zaal, die verduiveld zonderling te moede is," mompelde hij. „Versta je me, Dora?"

„Lieve man, laten we niet sentimenteel worden. Bij een gevoelvolle wals wordt zoo licht iets gezegd, wat niet veel kost. Het heeft slechts stemmingswaarde. Achteraf komt het ons vaak belachelijk voor. Is 't niet zoo?"

„Ouwe Joop" knikte en zweeg.

Niet kletsen! Doen! Heroveren, tot de geur hunner rijpe liefde zijn huis vervulde en haar oogen weer lachten, lachten zooals vroeger.

NEDERLANDSCHE CHRISTEN STUDENTEN-VEREENIGING.

Door de Nederlandsche Christen Studenten-Vereeniging werd te Utrecht haar 20ste Winterconferentie gehouden onder voorzitterschap van den heer H. Kraemer. De vergadering, die druk bezocht was, werd bijgewoond door afgevaardigden van alle universiteiten.

DE ELFSTEDEN-WANDELTOCHT.

Zondag j.l. werd vanwege de Haagsche Sportvereeniging „Steeds Voorwaarts" den eersten der door haar uitgeschreven Elfsteden-wandeltochten gehouden, waarvoor zich uit alle deelen des lands deelnemers hadden opgegeven. De marsch ging van Den Haag naar Leiden en terug. Het succes is zoowel voor dezen tocht opzichzelf als voor alle volgende belangrijk. *(foto Hijmans).*

85 K.M. WANDELEN IN 12 UUR.

Door de heeren H. J. Tanon en J. W. Veldman is l.l. Zondag in 12 uur tijds een afstand van 85 K.M. afgelegd, waarmede zij het clubrecord der H.A.V. verbeterd hebben. 's Morgens om 5 uur werd uit den Haag afgemarcheerd; 's middags om 5 uur werd het weder in uitstekende conditie bereikt. De tocht, die onder controle stond van de heeren Korlvinke, Hagen en Wijmer, werd door talrijke belangstellenden per fiets meegemaakt. De foto geeft de aankomst te Gouda weer; links de bekende „Sport-Opa", die den wandelaars een eindweegs was tegemoet gegaan. *(foto Hijmans).*

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.